

Önce Namaz Sonra Piyaz

– F.Ç.Kabadayı · 10 Ekim 2018

Camide namaz kılmakta olan Temel, namazın ortasında yanındaki Dursun'a fısıldamış:

-Dursun, namazda konuşulmaz ama arabamü satayrum.

Dursun da:

-Namazda konuşulmaz ama ne isteysun? diye sormuş. Temel "Namazda konuşulmaz on beş bin," diye cevap verince Dursun "Ben bir düşüneyim," diyerek secdeye gitmiş. Secdeden kalkar kalkmaz: "Tamam ulan, alayrum arabayu." Temel yine fısıltıyla "Geç kaldun Dursun, kusura bakma, ben rükûda arabayu on dört bine İdrus'a sattım."

Bu bir fıkra elbet, bunun gibi her şakanın altında bir gerçek yatar babında bir sürü fıkralarımız var. Fıkra'dan öte bir menkıbe de Peygamber Efendimizin Hz. Ali'ye "Ya Ali, hiçbir şey düşünmeden namaz kılasan sana bir deve vereceğim," dediği hadisenin nasıl bittiğini anımsatalım mı? "En azından sadece ak deveyi mi kara deveyi mi verecek diye düşündün," buyurmuştu.

Hz. Ali dahi namazı huşu içinde kılmakta zorlanıyor ama şeytanı bilirsiniz.

Bu hususta bilgi vermek elbette bana düşmez ama arada birilerinin birilerine hatırlatması gerekir diye düşünüyorum. Çünkü en büyük huzur kaynağımız...

Namaz dinimizin direği, başımızın tacı... Dünyaya gelme nedenlerimiz sorgulanırken cevap vereceğimiz ilk görevimiz. Bize yirmi dört saati veren Rabbimize günde yarım saatimizi ayıramıyorsak yazıklar olsun bize.

Ben namaz kılıp her türlü fesatlığa, yalana, dolana, sinsiliğe, harama, hırsızlığa karışanlardan bahsetmiyorum. Dini kötü amaçları için kullananların iyice arttığı bir ortamda her şey kişinin vicdanına kalmış durumda. Namazı dosdoğru kılanlardan eylesin bizi Yarab!

Yatsıyı kılmadan yattığımda uyuyamam ben. Huzurum da kalmaz, gönül bereketim de. Aslında bazıların "Vakit yok," gibi bahanelerine gülüp geçmek istiyorum. Her şeye vakit buluyoruz da namaza

mı yok? Ellerinden telefon düşmeyen gençlerimize, ardı ardına dizi seyreden ama kalkıp namaz kılmaya üşenenele çok üzölüyorum. İmam-ı Rabbani Hazretleri buyurmuş ki:

“Gençlik çağı, nefsin kaynadığı, şehvetlerin oynadığı, insan ve cin şeytanlarının saldırdığı bir zamandır. Böyle bir çağda yapılan az bir amele, pek çok sevap verilir.”

Gençlik zamanlarımı düşünüyorum da yarım yamalak kıldığım namazları. Rabbim beni affet demekten başka çarem kalmıyor. İki vakit kılsam üçü kalırdı. Kalması için mi uğraşırdım acaba bilemiyorum. Oysa şu an bana namazın verdiği huzuru hiçbir şey veremiyor. Düşünsenize sizi yaradan ile baş başa kalıyorsunuz ve namazınızın ardından size şah damarınızdan daha yakın olan Rabbinizden ne isterseniz isteme lütfünde bulunuyor.

Hani bazıları diyor ya... Niçin dualarım kabul olmuyor. Gecenin kalbi, mü'minin kalbi, Kur'an'ın kalbi birleşmezse dua kabul olur mu? Sen önce yapman gerekeni yap, namazdaki huzuru keşfet, sonra duanı et. Vazgeçmeden, üşenmeden, ertelemekten... Ben kırk beş yıl yaşadım, ne çabuk geçti bu ömür, diye düşünüyorum.

Ebu Hüreyre (radiyallahu anh), Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki diyor:

"Ecelini altmış yaşına kadar uzattığı kimselerden Cenab-ı Hakk, her çeşit özür ve bahâneği kaldırmıştır." (Buhârî Rikak 49)

Camiye gitmemekte ısrar ediyor da olabilirsiniz ama elbet bir gün gideceksiniz.

Farkındasınız elbet, ardımızda kalacak olan sadece ibadetlerimiz. Yirmisinden sonra su misali akan hayatımızdan geriye sadece güzel ahlakımız kalmalı. Bizim ahlakımız güzel olmazsa çocuklarımıza nasıl örnek olacağız?

Namaz insanı tüm kötülüklerden alıkoyar.

Denemediyse bilemezsiniz. Yemek de yenir, çay da içilir, sohbetler de edilir, işe de gidip gelinir velhasıl kısacası dünya işi bitmez.

Önce namaz, sonra piyaz...